

Patrick Joseph Buchanan: Jak dostat USA z okraje útesu smrti?

- CZ24 News | 22. září 2019

Prezident Donald Trump nechce válku s Íránem. Amerika nechce válku s Íránem. Dokonce ani Republikáni v Senátu nechtějí válku s Íránem a radí, že by se v odpověď na nedávný útok na saúdskoarabská ropná zařízení nemělo užívat vojenské síly. „Všichni bychom se měli sejít a s respektem naslouchat názorům ostatních – najít konsenzus – a měli by se na tom podílet jak Demokráté, tak Republikáni,“ nechal se slyšet předseda senátního Výboru pro zahraniční vztahy, takto Jim Risch z Idaha.

Sankce jako hrom

A když se jen o něco dříve Lindsey Graham rozohňoval, že Bílý dům ukázal „slabost“ a nabádal k odvety úderům za to, čemu ministr zahraničí Mike Pompeo říká „iránské vyhlášení války“, prezident utřel svého partáka z golfu slovy: „Zaútočit bychom mohli, to je snadné. Ale když už se na to budete ptát Lindseyho... zeptejte se ho taky, jak to fungovalo, když jsme vlítli na Blízký Východ. A jak nám to vyšlo v Iráku.“

Jenže – jestli válčit nechce ani Amerika, ani Írán, jak to, že zrovna tyhle dva obrovské státy stojí na pokraji války?

Odpověď spočívá v politice, kterou zavedli Trump, Pompeo a bývalý Trumpův poradce pro národní bezpečnost, jestřáb John Bolton, poté, co jsme jednostranně vypověděli íránskou nukleární dohodu. O tom, jaké budou naše činy a osudy nyní, jsme rozhodli už tehdy.

Uvalili jsme na Írán ty nejtěžší sankce, jaké kdy který národ v moderní době uvalil na národ jiný – pokud pomineme přímé vyhlášení války. Spojené státy se tím, čemu samy říkaly „maximální nátlak“ snažily íránský režim zlomit a podříditi ho své vůli.

Vyhovte našim požadavkům, řekli jsme de facto íránské vládě – nebo se můžete dívat, jak se vaše ekonomika drolí a rozpadá v prach a váš lid proti vám povstane a svrhne vás. Kdo nevěří, nechť prozkoumá tento diktát, jeden z dvanácti požadavků Mikea Pompea:

Zastavit veškeré obohacování uranu, veškeré zpracování plutonia. Odvolat všechny testy balistických raket. Odříznout zcela spojení s hnutím Hizballáh v Libanonu a hnutím Hammás v Pásmu Gazy. Odzbrojit a demobilizovat šíitské milice v Sýrii a Iráku. Zastavit podporu hutijským povstalcům, kteří vzdorují saúdskému vpádu do Jemenu.

Zkrátka požadavek jak vystřižený z podmínek kapitulace, nadiktovaných poraženému nebo bezbrannému národu. Jenže chybička se Pompeovi vloudila: Írán není ani jedno.

Pošťuchování?

Hnutí Hizballáh je v Libanonu dominantní politickou silou. Bylo to právě ono, s kým Rusko a Írán dopomohli Bašáru Asadovi k tomu, že vyšel z osmileté občanské války jako vítěz. A zástupy Íránem vycvičených a jemu oddaných bojovníků šíitských milicí, známých v Iráku jako Lidové mobilizační sbory, převyšují směšný dvouapůltisícihlavý americký výsadek v zemi víc než dvacet ku jedné.

Nepřekvapí tedy, že Teherán odpověděl na Pompeoovo štekání nějak takhle:

Kapitulaci neplánujeme, a pokud vaše sankce zamezí, aby se naše ropa dostala k našim stálým zákazníkům, zabráníme pro změnu my tomu, aby se ropa vašich sunnitských kamarádků dostala do Perského zálivu.

Rovněž nepřekvapí, že jsme letos v létě viděli sabotáže a přepadení tankerů, pojistky za námořní přepravu ropy letí do hvězdných výšin, Írán klidně sestřelil ze své oblohy americký dron Predator za sto třicet milionů dolarů a že naposledy, před týdnem, došlo k útoku na saúdské ropné rafinerie, který stáhl export Rijádu na polovinu dřívějšího množství.

Následovalo íránské varování, že jakýkoli saúdský odvetný útok znamená válku – a pokud zaútočí Spojené státy, Írán jim oplátí stejnou mincí. Íránci nám zkrátka vzkazují: my válku nechceme – ale pokud nám dáváte na vybranou mezi ní, nebo smrtí udušením se s roubíkem amerických sankcí v krku, klidně zaměříme své zbraně proti vašim.

Amerika by možná takovou válku vyhrála, ale cena by byla závratná: ohrozili bychom pětinu světové ropy, která musí na své cestě do cíle proplout Hormuzským průlivem. A to by znamenalo katastrofální globální ekonomickou recesi.

Otázka pro Trumpa

Jenže i kdyby saúdský či americký odvetný úder nepřišel – co zabrání Íránu, aby nařídil ještě jeden útok, který by vyřadil z provozu další saúdskoarabské ropné rafinerie? Írán už dokázal, že to dokáže, a zjevně ani my, ani Saúďové nedokážeme takovému útoku zabránit.

Tolik je jasné. Zbývá ovšem otázka mnohem podstatnější: pokud nebyly dosud Spojené státy napadeny – proč je potom naší povinností vojensky odpovídat na útok, provedený na Saúdskou Arábii? Saúdská Arábie není členem NATO. Nemáme s ní ani žádnou jinou obrannou smlouvu. Bezpečnostní aliance Blízkého Východu, čili Trumpovo milované „arabské NATO“, od něhož jsme si před rokem slibovali, že zadrží Írán a jehož členy měly být Egypt, Jordánsko, Saúdská Arábie a arabské státy Perského zálivu, je mrtvě narozené dítě. Nemáme tedy žádné závazky, které by nás nutily bojovat ve válce, jež není naše, ale Saúdů.

Kromě toho, Saúdská Arábie rozhodně není stát, který bychom označili za našeho přirozeného spojence. Korunní princ Mohamed bin Salmán vede islámskou autokracii. Obsadil první následnické místo po otci, jemuž selhává zdraví. Zamkl své bratry prince v hotelu Ritz Carlton v Rijádu, dokud se mu nepodařilo vytáhnout jim z kapes miliardy dolarů. Povolal do království ministerského předsedu Libanonu, a poté ho donutil s ostudou odstoupit. Vyhostil z porad arabských států Zálivu Katar – jen tak. Je obviněn ze spoluúčasti na vraždě sloupkaře Washinton Post Džamála Chasakdžího. A s v Americe smontovaným a Amerikou taky zaplaceným letectvem rozpoutal „náš“ korunní princ v Jemenu peklo na zemi, jen aby vyrval hlavní město hutijským povstalcům, kteří jej v současnosti drží.

Otázka, které prezident Trump čelí, tak ve skutečnosti zní ještě jinak: Jak u všech čertů dostat svou zemi z okraje útesu, na niž ji dostal nasloucháním radám republikánských neoconských ještrábů?

Sice je v roce 2016 porazil na hlavu, ale stále bezprecedentně ovlivňují jeho politiku. A mohou nás svrhnout do propasti.